

Kara Hari,

Mi scias, ke vi ferias la vendredajn postagmezojn, do ĉu vi volus alveni, kaj preni tason da teo kun mi je la tria? Mi deziras ekscii la tuton pri via unua semajno. Sendu al ni respondon ree per Hedvig.

Hagrid

Hari pruntis la plumon de Ron, skribaĉis *Jes, dankon, ĝis poste* sur la malantaŭo de la noto, kaj forsendis Hedvig denove.

Bonŝance Hari povis antaŭĝui la teon kun Hagrid, ĉar la leciono de Pocioj fariĝis la plej malbona afero, kiu ĝis tiam estis okazinta al li.

Dum la semestrokomenca bankedo, Hari ekhavis la ideon, ke prof. Snejp malŝatis lin. Antaŭ la fino de la unua klaso de Pocioj, li sciis, ke li estas malprava pri tio. Snejp ne malŝatis Hari – li *malamegis* lin.

Klasoj de Pocioj okazis sube en unu el la karceroj. Tie estis pli malvarme ol supre en la ĉefa parto de la kastelo, kaj tio estus sufiĉe hirtiga, sen la peklitaj bestoj flosantaj en vitraj bokaloj ĉie laŭ la rando de la ĉambro.

Snejp, kiel Flirtmeĉo, komencis la klason per kontrolvoko, kaj kiel Flirtmeĉo, li paŭzis ĉe la nomo de Hari.

“Ho, jes,” li diris milde, “Hari Potter. Nia nova – *renomulo*.”

Drako Malfid kaj liaj amikoj Krab kaj Klus subridaĉis malantaŭ siaj manoj. Snejp finis la vokon de la nomoj kaj levante siajn okulojn rigardis la klason. Liaj okuloj estis nigraj kiel tiuj de Hagrid, sed al ili tute mankis la varmeco de Hagrid. Ili aspektis frostece kaj malplene, kaj memorigis onin je tuneloj mallumaj.

“Vi estas ĉi tie por lerni la subtilan sciencan kaj la precizan arton de la pocipreparado,” li komencis. Li parolis per voĉo apenaŭ pli laŭta ol flustro, sed ili kaptis ĉiun vorton – kiel prof. MakGongal, Snejp havis la talenton por teni sen klopodo la klason en silenteco. “Ĉar tio temas malmulte pri stulta vergflirtado, iuj inter vi apenaŭ konstato, ke ĝi estas magio. Mi ne atendas, ke vi vere komprenos la belecon de ĝentile boletanta kaldrono kun siaj trembrilantaj vaporoj, la delikatan povon de fluaĵoj, kiuj rampas tra homaj vejnoj, sorĉante la menson, ekkaptante la sentojn...mi povas instrui al vi kiel enboteligi la famon, fermenti la gloron, eĉ enŝtopi la morton – se vi ne estas tia aro de sencerbuloj, kian mi kutime devas instrui.”

Plua silento sekvis tiun mallongan paroladon. Hari kaj Ron alrigardis unu la alian kun levataj brovoj. Hermiona Granger sidis ĉe la rando de sia seĝo, kaj avida atendis okazon por pruvi, ke ŝi ne estas sencerbulo.

“Potter!” diris Snejp subite. “Kio rezultus, se me almetus polvitan radikon de asfodelo al infuzo de absinto?”

Polvitan radikon de kio al kia infuzo? Hari ekrigardis Ron, kiu ŝajne